

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.890 van 12 april 2016
in de zaak A. 218.640/XIV-36.946**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johannes Baelde
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Werfstraat 91
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 4 maart 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 161.281 van 3 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 9 maart 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, en van de artikelen 3, 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25

november 1991, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Met het bestreden arrest weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij zelf heeft aangegeven geen problemen te hebben gekend in haar land van herkomst en er bij terugkeer ook geen problemen zal hebben. Doordat verzoekster zelf heeft aangegeven dat zij enkel een asielaanvraag heeft ingediend teneinde in België te kunnen blijven bij haar echtgenoot en haar zoon, een mogelijkheid die niet is voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze vast dat zij oneigenlijk gebruik maakt van de asielprocedure daar waar zij zich had dienen te beroepen op de geëigende procedure in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging. In dit verband moet worden opgemerkt dat verzoekster er zich voor een mogelijke schending van het gelijkheidsbeginsel niet dienstig op kan beroepen dat anderen in dezelfde feitelijke omstandigheden wel werden erkend als vluchteling. Als vluchteling kan enkel worden erkend wie voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wie zonder aan die voorwaarden te voldoen toch als dusdanig werd erkend, werd op onwettige wijze erkend. Verzoekster kan zich niet beroepen op een gelijkheid in de onwettigheid.

Verzoekster verwijst, zowel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als in het voorliggend cassatieberoep, naar een “uitgestippelde beleidslijn” van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “zoals toegezegd op de contactvergadering met het BCHV op 9 september 2014” en naar gelijkaardige dossiers waarin de vluchtelingenstatus wel werd toegekend aan de moeder van een als vluchteling erkend minderjarig kind. Daarbij dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat een dergelijke beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft en dat in het bestreden arrest terecht wordt gesteld dat elke asielaanvraag op individuele wijze dient te worden beoordeeld. Evenmin wordt in het Belgische recht een precedentenwerking aanvaard. Bovendien gaat verzoekster voorbij aan de relevante bedenking in het bestreden arrest “of de door de verzoekende partij voorgehouden ‘uitgestippelde beleidslijn’ van verwerende partij conform de wettelijke bepalingen is”. Het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat het hem niet toekomt een vergelijkende studie te maken

tussen de feitelijke omstandigheden en de eraan gekoppelde beslissingen en, of arresten van respectievelijk verwerende partij en de Raad teneinde hieruit de gemene deler te distilleren die de te volgen ‘algemene beleidslijn’ zou dienen te zijn” doet aan die vaststellingen geen afbreuk en vormt, gelet op de summiere staving van die beweerde beleidslijn door verzoekster, geen foutieve interpretatie van het gelijkheidsbeginsel. Een schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is dan ook niet aan de orde en het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Wat betreft de nood aan subsidiaire bescherming, gaat verzoekster voorbij aan de passage in de aanvankelijk bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat “uw vrees om gescheiden te worden van uw man en uw kind omdat u eventueel gerepatrieerd zou kunnen worden indien u hier illegaal in België verblijft, op zich niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook, in antwoord op verzoeksters grief dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op wettige wijze besluiten dat “dit argument feitelijke grondslag mist” zodat het bestreden arrest wel degelijk voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. In de mate dat verzoekster betoogt dat zij “minstens in aanmerking [diende] te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus gezien het ‘reëel risico op ernstige schade’ in hoofde van verzoeker bij een gedwongen terugkeer”, raakt haar uiteenzetting de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf april tweeduizend zestien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams